

РЕШЕНИЕ

№ 2106

гр. София, 21.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 27.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **10563** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.194б, ал.6 от Закона за водите /ЗВод/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 41/14.05.2019г. на директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район“ /БД ИБР/ [населено място] към Министерство на околната среда и водите (МОСВ), с който на жалбоподателя е установено публично държавно вземане за такса за водовземане от подземни води по Разрешително № 1037/20.02.2007г., издадено от Министерството на околната среда и водите /МОСВ/, продължено с Решение № РР-355/23.11.2011г. на директора на Б. дирекция - П., за периода 01.01.2016г. – 31.12.2017г., в размер: главница 474 598,51 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава общо в размер на 57 099,96 лв.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорвания АУПДВ, като постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните норми. Поддържа, че не е бил спазен 14-дневният срок за издаване на административния акт, установен в чл.57, ал.1 АПК. Твърди, че административното производство е започнало със съставянето на Уведомление с изх. №ПО-02-38/2/20.03.2019г., от която дата е започнал да тече срокът за приключването му с издаване на АУПДВ. Излага и доводи, че АУПДВ страда от съществен порок във формата, тъй като в него не са посочени фактическите и правни основания за

издаването му, т.е. не бил мотивиран. Сочи, че проверките не са били обективно извършени, тъй като не се твърди при тях да са били засечени водомерните устройства за реално изразходваното количество водни маси и следователно няма как да бъде установено действително пропуснатото количество вода за напояване. Освен това, представител на [фирма] не бил присъствал на съответните проверки, не бил поканен, съответно не е бил запознат с констатациите в тях, не ги бил подписвал и поради тази причина било нарушено правото на защита на санкционираното дружество. Чрез процесуалния си представител юрк. П. моли съда да отмени оспорвания АУПДВ №41/14.05.2019г. на Директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район“ /БД ИБР/ и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно представен списък /л.72/. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът - директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район“, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. В писмена молба, подадена по електронна поща и по факс на 27.02.2020г., чрез пълномощника си Х., изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробен съображения излага в писмени бележки.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Напоителни системи“ ЕАД е титуляр на Разрешително № 1037/20.02.2007г. /л.28/, със срок на действие до 20.02.2012г., за водовземане от повърхностен воден обект – язовир „Пясъчник“, с общ обем 206 млн.куб.м. /мъртъв обем 3,4 млн. куб.м/, изграден на р.К., р.Ю. и р.К. в землището на [населено място], [населено място], [населено място], [община] и [населено място], [община], Област П., с цел на водоползването напояване; разрешено водно количество до 34,0 куб.м/сек и до 55,0 млн. куб. метра годишно. Същото е подновено с Решение № 355 от 23.11.2011г. /л.24/ на министъра на околната среда и водите, като е продължен срока на действието му до 20.02.2022г. Разрешеният режим на водоползване е през месеците април, май, юни, юли, август септември и октомври, с лимит на ползваната вода до 55,0 млн. куб.м./годишно.

На 12.03.2018г. и на 20.02.2017г. длъжностни лица при Б. дирекция ИБР са извършили проверка на дружеството – жалбоподател, въз основа на подадени от последното декларации по чл.194б ЗВод за периода 01.01.2016г. – 31.12.2016г. /л.37/ и периода 01.01.2017г -31.12.2017г. /л.32/. Резултатите от проверките са обективирани в представените по делото Констативни протоколи /КП/ №ПВ1-017/12.03.2018г. /л.34/ и ПВ1-016/20.02.2017г. /л.38/. Установени са коректно попълнени от жалбоподателя данни в декларацията за периода 01.01.2016г. – 31.12.2016г. и несъответствие с декларираното за периода 01.01.2017г -31.12.2017г.

С уведомително писмо изх. № ПО-02-38/27.02.2019г./л.20/, получено от дружеството-жалбоподател на 01.03.2019г., последното е поканено да заплати доброволно дължимата такса за водовземане по чл.194, ал.4 от Закона за водите, изчислена по Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177 от 24.06.2011г., обн. ДВ бр.50 от 1.07.2011г., в сила

от 01.01.2012г., отменена, но относима към определяне задължението за 2016г. и по Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016г., в сила от 01.01.2017г., относима към определяне на задължението за 2017г. общо в размер на главница 474598,51 лв., и дължимата лихва за периода на забава. В дадения 7 – дневен срок за заплащане на дължимата такса за водовземане за 2016г. и за 2017г., посочен в Поканата за доброволно изпълнение /ПДИ/ дължимата такса не е заплатена.

С писмо изх. № ПО-02-38(2) от 20.03.2020г., [фирма] е уведомено на основание чл.26, ал.1 във вр. чл.34, ал.1 АПК, че спрямо него започва производство за издаване на АУПДВ, като му се дава възможност в 5-дневен срок от получаване на писмото да представи в БД ИБР документ, удостоверяващ плащанията, които да са основания за намаляване на посочената в ПДИ сума. Към същото писмо, като приложения на дружеството са предоставени и КП № ПВ1-017/12.03.2018г. и справка за дължимите задължения. Уведомлението е връчено на [фирма] на 22.03.2019г. видно от известие за доставка /л.19/.

Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства в указания 7-дневен срок дружеството да е извършило плащане на задълженията за водовземане за 2016г. и за 2017г.

Производството е приключило с постановяване на оспорвания АУПДВ №41/14.05.2019г., връчен на 22.05.2019г. Съответно жалбата срещу него е заведена в деловодството на ответника на 05.06.2019г.

За изясняване спора от фактическа страна по делото е прието без оспорване от страните, заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице С. С., което съдът кредитира като компетентно и обективно дадено. От заключението на вещото лице се установява, че размерът на дължимите суми за посочените периоди съответства на наложените на дружеството задължения за 2016г. и не съответства на наложените на дружеството задължения за 2017г., отразени в процесния АУПДВ.

Предвид така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, подадена е от лице – адресат на административния акт и при наличие на правен интерес от оспорването, в преклузивния 14-дневен срок за реализирането му.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Предмет на административното производство е държавно вземане с публичен характер, касаещо такса за водовземане от повърхностни води по чл.194, ал.1, т.1, б.“а“ ЗВод, установено по размер с оспорвания АУПДВ, издаден от компетентния орган - Директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район“. Правомощията на административния орган за издаване на актове от категорията на оспорения произтичат от разпоредбата на чл.195б, ал.1 ЗВод, съгласно която вземанията за незаплатените по реда на чл.195а, ал.1 ЗВод такси /между които и процесната/ се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции.

При издаването на акта за установяване на публично държавно вземане е спазена

установената писмена форма – чл.59, ал.1 АПК, като същият съдържа изискуемите по ал.2 на чл.59 АПК реквизити, доколкото в ЗВод няма други специални изисквания, противно на бланкетните възражения на жалбоподателя. Посочен е издателят на акта, адресатът, сумата, която се дължи, периодът за който е дължима, както и основанието, на което е изчислена. Предвид специалните изисквания на чл.195б, ал.2 ЗВод, са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е издаден актът като е отразена установената от административния орган фактическа обстановка, а именно: разрешително за водовземане от повърхностен воден обект, констативните протоколи, с които са установени задълженията, поканата за доброволно изпълнение и пр. и в този смисъл са изложени фактическите и правни основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за 2016г. и за 2017г. Отделно от това следва да се посочи, че мотиви за издаването на оспорения акт се съдържат, както в процесния АУПДВ, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа, както и адресатът на акта да осъществи правото си на защита срещу него.

При издаването на акта са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВод като са съставени констативни протоколи и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

За откриване на процедурата по издаване на АУПДВ, жалбоподателят е бил уведомен с Покана за доброволно изпълнение изх. № ПО-02-38/27.02.2019г., издадена от директор на БД ИБР, в която е посочено, че същата ще бъде открита, ако не изпълни задължението си в указания 7- дневен срок от получаване на поканата. Така на жалбоподателя е дадена възможност да представи документи и факти, които доказват правата му или удостоверяват липсата на задължения. В конкретния случай няма данни и твърдения за представени такива.

Според чл.195б, ал.1 и ал.2 ЗВод, вземанията за незаплатените по реда на чл.195а, ал.1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл.166 от Данъчно-осигурителния процесуалния кодекс /ДОПК/. Актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1/ извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2/ платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3/ покана към лицето за доброволно изпълнение; 4/ констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението. Предвид това, АУПДВ е издаден в съответствие с изискването, въведено с чл.195б, ал.2 ЗВод актът да се съставя въз основа на писмени доказателства - налице са констативни протоколи от извършения контрол по документи за изпълнение на задължението № ПВ1-1017/12.03.2018г. и №ПВ1-016/20.02.2017г. /т.4 от цитираната разпоредба/, както и покана към лицето за доброволно изпълнение /т.3 от цитираната разпоредба/.

Неоснователно е и възражението, че констативните протоколи за извършената документална проверка са съставени в отсъствието на представляващ юридическото лице, не е бил поканен негов представител и не е бил запознат с констатациите в него, тъй като това не е проверка на място, а е документална такава и то във връзка именно с представените от самия жалбоподател декларации за процесния период. Освен това, видно от Уведомление за започване на производство за издаване на АУПДВ, КП № ПВ1-1017/12.03.2018г. е изпратен на жалбоподателя и същият го е получил на

22.03.2019г., видно от приложеното известие за доставяне на л.19 по делото. Нещо повече, със съдържанието на тези констативни протоколи оспорващият е имал възможност да се запознае в хода на проведеното административно производство, включително и в хода на настоящото съдебно такова. Правото на защита на жалбоподателя не е ограничено, доколкото е имал възможност да организира защитата си и да опровергае констатациите на административния орган. Ето защо, съдът приема, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя.

Неоснователно е и възражението му за незаконосъобразност на оспорения акт поради издаването му след изтичане на 14-дневният срок, регламентиран в разпоредбата на чл.57, ал.1 АПК. Константна е съдебната практика, че този срок има инструктивен, а не преклузивен характер, съответно изтичането му не погасява правото на административния орган да упражни правомощието си и да издаде акта, финализиращ образуваното административно производство.

Действително съдът констатира противоречие в мотивите и диспозитива на оспорения административен акт – в мотивите на акта е констатирано, че на оспорващото дружество е издадено разрешително за правото на водоползване от повърхностен воден обект, приложени са таксите в съответните за 2016г. и 2017г. размери за водоползване от повърхностни водни обекти, но в диспозитива на оспорения АУПДВ е посочено, че дължимите суми представляват задължения по разрешително за водоземане от подземни води. Това нарушение обаче съдът приема, че не е съществено с оглед това, че ответникът е приложил относимите правни разпоредби, регламентиращи съответния размер на таксата при водоползване от повърхностни водоизточници.

Съгласно чл.194б ЗВод, в редакцията към датата на възникване на задължението – ДВ, бр.61 от 6 Август 2010г., ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл.194, ал.6, въз основа на които се изчислява таксата. По така подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка на информацията съгласно чл.194б, ал.3 ЗВод. При съответствие на информацията по ал.1 с условията по ал.3 директорът на басейнова дирекция уведомява писмено титуляра на разрешителното за размера на дължимата такса, срока за заплащането ѝ и сметката, по която таксата следва да бъде заплатена. Съгласно чл.21, ал.1 от Тарифа за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /Тарифата/ таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване са годишни и се заплащат не по-късно от 31 март на следващата година.

Съгласно чл.194, ал.1 ЗВод за правото на използване на водите се заплаща такса. Таксата за водоземане от повърхностни води, какъвто е настоящият случай, се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл.117а (чл.194, ал.2 ЗВод). Според ал.6 на чл.194 ЗВод размерът на таксите по ал.1, т.1 – т.3, начинът и редът за тяхното изчисляване и

заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. В случая към 2016г. е била в сила и е приложима Тарифата за таксите за водовземане, ползване на воден обект и за замърсяване, приета с Постановление на Министерски съвет /ПМС/ №177/2011г. /отм. ДВ, бр. 2/06.01.2017г./, а за периода на водовземане 01.01.2017г. – 31.12.2017г. е била в сила и е приложима Тарифата за таксите за водовземане, ползване на воден обект и за замърсяване, приета с Постановление на Министерски съвет /ПМС/ № 383/29.12.2016г. Според изричната норма на чл.194а, ал.1 ЗВод отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентични са и разпоредбите на чл.6, ал.1 от Тарифата за таксите за водовземане от 2011г. и чл.7, ал.1 от Тарифата за таксите за водовземане, в сила от 01.01.2017г.

Срокът, в който титулярят на разрешителното е длъжен да внесе по посочените в чл.195а сметки таксата, чийто размер е определил и декларирал, е регламентиран нормативно, независимо от това, че към този момент не е в закона, а в тарифата, издадена на основание, посочено в закона /чл.194, ал.6 ЗВод/. Няма спор и че жалбоподателят не е заплатил дължимата такса за водоползване за процесния период – 2016г. и 2017г.

В случая дължимите от оспорващото дружество декларации са подадени в срок. Ответникът е извършил проверка по декларациите в съответствие с чл.194б, ал.3 ЗВод, като е установил коректно попълнени от жалбоподателя данни в декларацията за периода 01.01.2016г. – 31.12.2016г. и несъответствие с декларираното за периода 01.01.2017г. - 31.12.2017г. Съответно, съгласно мотивите на оспорения акт, за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. за 31 332 301 куб.м, умножено по 0,001лв/куб.м дължимата главница е в размер на 31 322,30 лева, дължимата лихва върху сумата за периода 01.04.2017г. – 14.05.2019г. е в размер на 6734,83 лева. Съответно за периода 01.01.2017г. – 31.12.2017г. за 36 902 781 куб.м, умножени по 0,0012 лв./куб.м дължимата главница е в размер на 443 276,21 лева, а дължимата лихва за периода от 01.04.2018г. до 14.05.2019г. е в размер на 50 365,13 лева. Общо за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2017г. дължимата такса е изчислена в размер на 474 598,51 лева, ведно с дължимата лихва за периода на забава в размера на 57 099,96 лева. Това е и задължението, установено от административния орган, по основание и размер, във връзка с което е издаден процесния АУПДВ.

От приетото по делото заключение на съдебно-счетоводна експертиза се установи, че информацията в подадените декларации от страна на [фирма] съответства на наложените на дружеството задължения за 2016г.

и не съответства на наложените на дружеството задължения за 2017г., т.к. съгласно Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016г. в сила от 01.01.2017г. е определена цена на вода чрез водовземане за напояване на земеделски земи в размер на 0,012лв. за куб.м., докато в декларацията на жалбоподателя е посочена цена 0,0012лв. за куб.м. Задължението е увеличено и с корекционен коефициент 1,001, посочен в чл.11, ал.2 и чл.12, ал.3-5 от Тарифата, при условие на самостоятелно водоснабдяване /чрез собствени водовземни съоразения/.

Съгласно чл.3, ал.1 от Тарифата таксите за водовземане от повърхностни води /каквато е хипотезата в настоящия случай/ и от подземни води се определят на базата на отнетия обем вода, целта на ползване на водите /в случая напояване/ и съответните норми за водопотребление съгласно наредбата по чл.117а ЗВод. Формулата, по която се определя таксата за водовземане от подземни, включително минерални води, и от повърхностни води, освен в случаите на водовземане от повърхностни води с цел електропроизводство от водноелектрическа централа, е посочена в чл.11, ал.1 от тази Тарифа, а именно: $T = E \times W$, където T е размерът на дължимата годишна такса - в лв.; E - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана черпената вода, съгласно таблиците по чл.12 - лв. /куб. м; W - размерът на отнетия годишен воден обем – за повърхностни и подземни води, в куб. м; размерът на разрешената годишен воден обем – за минерални води, в куб. м. А съгласно чл.12, ал.1, т.3 /в сила от 01.01.2017г. до 31.12.2018г./ единичният размер на таксата (E) за водовземане от подземни води с цел на ползване „Обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури“ е 0,0012лв./куб. м. Именно този размер на дължимата такса е посочил ответникът в оспорения акт. При посоченото количество отнета вода – 36 902 781 куб.м таксата за водоползване за периода от 01.01.2017г. до 31.12.2017г. е в размер на 44 283,33 лева, а не както погрешно е посочил ответникът в размер на 443 276,21 лева. Макар правилно да е определил и посочил в процесния АУПДВ приложимата единична цена по таблицата по чл.12, ал.1 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, обн.ДВ, бр.2/2017г., в сила от 01.01.2017г. – т.3 от посочената разпоредба, с оглед издаденото разрешително за водовземане от повърхностни води, по същество административният орган е изчислявал размера на дължимата годишна такса за водоползване като е приложил единичната цена за водоползване от подземни води, т.е. е умножил отнетото водно количество по 0,012 лв./куб.м и е приложил корекционния коефициент по

чл.11, ал.2 от Тарифата от 2017г. При посочените количества отнета вода, декларирана от оспорващото дружество и приети от административния орган за коректни, при нормативно определена цена на кубичен метър и отсъствие на фактически установявания за ползване на собствени водовземни съоръжения, обосноваващи прилагането на корекционния коефициент по чл.11, ал.2 от Тарифата, за съда остава неясно защо ответникът е получил този резултат. Вероятно това се дължи на техническа грешка при пресмятането, но доколкото такава не е установена от административния орган и поправена от него по реда на чл.62 АПК, постановеният резултат за дължимата такса за 2017г. е незаконосъобразен като противоречащ на фактическите установявания на административния орган и поради неправилно приложение на материалния закон – прилагане на единична цена, относима за друг вид водоползване и прилагане на корекционен коефициент без изложени фактически основания за това. Съобразно установените от административния орган и от съда данни, при прилагане на посочената в оспорения акт единична цена, съответстваща на чл.12, ал.1 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, обн.ДВ, бр.2/2017г. – т.3 от таблицата към него, дължимата такса от оспорващото дружество за периода от 01.01.2017г. до 31.12.2017г. е в размер на 44 283,33 лева, а лихвата върху тази сума за периода от 01.04.2018г. до 14.05.2019г. е в размер на 5031,48 лева.

Посоченото налага отмяна на оспорения акт в частта, с която са определени размера на дължимата главница за периода от 01.01.2017г. до 31.12.2017г. и съответно размера на лихвата върху дължимата сума за периода от 01.04.2018г. до 14.05.2019г., за размера над 44 283,33 лева от главницата и над 5031,48 лева, като лихвата е изчислена посредством лихвения калкулатор на официалната интернет страница на Националната агенция за приходите.

По изложените съображения, съдът приема, че процесният АУПДВ е законосъобразен в частта за задълженията за 2016г. и незаконосъобразен в частта на задълженията за 2017г. Съответно общият размер на задължението за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2017г. е 75 605,64 лева главница и лихва за забава в размер на 11 766,31 лева. Следва АУПДВ да бъде отменен за определената главница и лихва над посочената сума.

Предвид изхода на спора на страните се следват разноси съразмерно на уважената и отхвърлената част от жалбата. Присъждането на същите е поискано своевременно от жалбоподателя, но не и от ответника, поради което съдът не може да ги присъди служебно. Следва да бъде осъдена Б. дирекция „Източнобеломорски район“ да заплати на [фирма] сумата в

размер на 334 лева.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК
Административен съд София - град, Второ отделение, 40 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] Акт за установяване на публично държавно вземане № 41/14.05.2019г. на директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район“ в частта за сумата над 75 605,64 лева, представляваща главница и за сумата над 11 766,31 лева – дължима лихва за периода на забава.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА Б. дирекция „Източнобеломорски район“ да заплати на [фирма] сумата в размер на 334 /триста тридесет и четири/ лева, представляваща разноси по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: